

Berecz Endréné A Házasságkötés Után

A kép 1951 márciusában készült. Az esküvői képem, a nyolcadik kerületi tanács előtt.

Balról jobbra az első sorban: az édesanyám, a feleségem, én, Libor Oszkár, a legjobb barátom. Álló sorban balról: az anyósom, fölötte félig eltakarva az apósom sógora (szóval az anyósom testvérének a férje), akit úgy hívtak, hogy Csepi József. A következő, a szemüveges, Dux György, édesanyám második férje, mellette az apósom, Illés István.

Libor Oszkár egy zsidó fiú, ugyanannyi idős, mint én, évfolyamtársak voltunk. Az apja Mezőcsáton pontosan ugyanolyan gabonakereskedő volt, mint az enyém Csornán. Oszkár is elvégezte a vegyészetet, bennmaradt az egyetemen, a kémiai technológia tanszéken. Ma nyugalmazott egyetemi tanár. Családilag is összejártunk és járunk még most is.

A feleségem szülei egyszerű emberek voltak. Az apja 1893-ban született. 1914-ben sorkatona volt, a székesfehérvári gyalogezredbe került, és a végén az olasz fronton francia fogságba került. 1921-ben jött haza Franciaországból. Akkor egy fél évig rendőr volt, de otthagyta. Utána cipész volt, mert ez volt az eredeti szakmája. Katonacipész. Hosszú ideig Székesfehérváron a katonaságnál volt cipész. Utána ezt feladta, és a háború alatt egy kis szénkereskedése volt valahol a nyolcadik kerületben. A háború után is cipészkedett még, bement a MÁVAG cipőműhelyébe, akkor ilyenje is volt a MÁVAG-nak [A MÁVAG ugyanis egy nehézipari üzem volt: Magyar Állami Vas-, Acél és Gépgyárak Rt. -- A szerk.]. Aztán abbahagyta, mert nem szerette. Gyönyörűen dolgozott, de nem szerette a cipészetet. Úgyhogy inkább a rendészetre ment, ilyen portásszerűség lett. Mindig éjszakai portás volt. A feleségének cipőfelsőrész-készítő volt a szakmája, tehát amikor cipész volt, akkor együtt dolgoztak. Amikor a MÁVAG-ban volt, akkor nem, csak amikor maszek volt. Aztán az anyósom háztartásbeli lett.